

Uit de pastorie – 11 november 2019

Wat achter ons ligt

Het maken van een preek is een groeiproces dat een hele week in beslag neemt. Zelf ervaar ik dat als een soort zwangerschap, waarbij het houden van de preek zoets als een bevalling is. Een spannend moment dus, zowel voor de gemeente als voor mijzelf. Als ik de preek geschreven heb, laat ik hem tot zondagmorgen onaangeraakt. Dan kan ik er op zondagmorgen onbevungen naar kijken en me op de dienst voorbereiden. Afgelopen zondagmorgen zat ik op m'n studeerkamer met de preek die ik maakte over Mozes' adoptie door Farao's dochter en ik dacht: dit 'kind' is veel te zwaar voor een bevalling! Ik werd er zelf door overrompeld dat er zoveel diepe bijbelse lijnen in dit korte bijbelverhaal zijn, dat ik ze onmogelijk in één preek kan proppen. Dat komt vooral omdat Handelingen 7 en Hebreëën 11 licht op Mozes' leven en keuzes laten vallen. Hij heeft 36 jaar lang stelselmatig geweigerd om de prinses 'mama' te noemen. Ze claimde hem als zoon zoals de wereld ook ons claimt. Ze wilde dat hij naar haar luisterde zoals de wereld wil dat wij geen andere stemmen gehoorzamen dan die van haar. Mozes had echter het teken van de besnijdenis bij zich: ik hoor bij een ander volk, het volk van God. Een verdrukt volk weliswaar, een volk zonder aanzien en status, maar toch: volk van God! Terecht zegt Hebreëën 11 dat Mozes 'door het geloof' heeft leren zien dat de gehoorzaamheid aan de prinses en de Egyptische afgoderij slechts een tijdelijke winst oplevert, maar dat een tijdelijk verdrukt worden om Christus' wil een eeuwig loon brengt. In de ogen van de wereld maakt Mozes dan ook de meest dwaze keus die je maar bedenken kunt. Geloof is niet logisch maar ontvangt een zekere eigen-wijsheid. Zo werkt de Heilige Geest in het hart van jongeren en ouderen een keus die ze zelf nooit zouden maken, maar waar ze niet meer onderuit kunnen en willen. Het spoort ons aan tot de goede keus, maar het vertroost ons ook dat het Zijn heerlijk werk is en niet het onze.

Genoeg dus om nog een hele week over door te denken, en het was achteraf gezien maar goed dat ik m'n derde punt van de preek geschrapt had. Dat bewaar ik nu voor komende zondag waarover ik straks iets meer schrijf. Wel wil ik met dankbaarheid kwijt dat ik zondagmorgen zo ontzettend blij was met de vele kinderen die in de kerk zaten. Ze draaiden zo lekker heen en weer, hier een snoepje, daar een por, maar die oortjes werkten en vingden allerlei woorden en klanken op! Ik hoor ook van oudere gemeenteleden hoe blij ze zijn met al die kinderen in de kerk. Laten we ze bij het ouder worden ook op tijd leren mee te gaan naar de avonddienst. Als kind vond ik het 's avonds in de kerk altijd nog mooier dan 's morgens, vooral in de winter. Dan is het nog stiller in de kerk, en als het dan buiten donker is maar binnen branden de lampen en zingen de orgelpijpen, dan merk je als kind al dat de Heilige Geest er woont. Dan gaat het (Hij!) trekken. We bidden voor alle kinderen in de gemeente om die trekkende liefde van het huis van de Vader.

Wat voor ons ligt

Zondagmorgen bereiden we ons voor op de bediening van het Heilig Avondmaal. Waar moet het in een voorbereidingsdienst over gaan? Het moet gaan over het hart van dit sacrament: het offer van de Heere Jezus aan het kruis als het enige en rijke middel dat de Heere ons geeft om ons met Hem te verzoenen. Of nog korter: het gaat over Jezus Christus en Die gekruisigd. En vervolgens over de vraag hoe wij deel hebben aan Hem. Daarom is er ook zelfbeproeving over de vraag of wij door het geloof ons vertrouwen op deze Redder stellen, en of ons geloof geloofwaardig is voor God en de mensen. Is onze belijdenis van Hem aan de tafel in overeenstemming met de manier waarop we Hem in de andere dagen van ons leven belijden en dienen?

In de voorbereidingsdienst lezen we over Mozes' eerste optreden onder de Hebreëën (Ex.2:11-15). Als je er met gewone ogen naar kijkt, zie je een onbesuisde en opvliegerige prins die zijn gevoel niet onder controle heeft en denkt dat hij als prins kan doen wat hij wil. Geen wonder dat twee

Hebreeuwse mannen hem kort daarna laten merken, dat ze daar niet van gediend zijn. Als je met geloofsogen gaat lezen, zie je meer. Want je weet dat deze prins door God geroepen wordt om redder van Zijn volk uit de slavernij te worden. In zijn eerste optreden openbaart Mozes zich als redder. God ziet om naar Zijn volk. Maar hoe reageert het volk? Die reactie is nog maar een voorbode van de reactie op de komst van de gróte Redder, Jezus Christus: kruisig Hem!

Als de Heere onze ogen en harten niet opent, slaan we onze eigen Redder dood. Daarom is de Heere zo te prijzen dat Hij door het werk van de Heilige Geest het onmogelijke doet: geloof werken! 's Avonds gaat onze oud-predikant ds. Van Mourik voor, nadat vorige week ook ds. Floor weer in ons midden was. Zelf hoop ik in Ederveen te preken, waar ik in mijn studententijd twee jaar lang catechisatie gaf. We wensen elkaar gezegende diensten in Gods huis toe, ook als u via de kerkradio meeluistert.

Ten slotte

We sluiten dit kerkbodebericht af met een hartelijke groet. Dat is een eenvoudige manier om, naast de erediensten, aan de hele gemeente een woordje mee te geven. We groeten onze zieken, beproefden, rouwdragenden, allen die moeilijke tijden beleven. 'Groeten' betekent dat je aan elkaar denkt. Dat je ook aan elkaar denkt als je bidt. De vele, vele noden en vreugden in de gemeente brengen wij voor Gods aangezicht. Aan Zijn voeten is het voor een ieder van ons de beste plaats. Hij zegene u en jou op (en vanuit) dat bijzondere plekje!

Mede namens mijn vrouw opnieuw zo'n hartelijke groet uit de pastorie,
Uw A.J.M.